

ΕΦΕΤΕΙΟ

ΑΝΑΘΕΩΡΗΤΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ

(Έφεση Κατά Απόφασης Διοικητικού Δικαστηρίου Αρ. 66/2023)

8 Δεκεμβρίου, 2023

[ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ-ΝΙΚΟΛΕΤΟΠΟΥΛΟΥ, ΣΕΡΑΦΕΙΜ,
Δ/ΣΤΕΣ]

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Έφεσείουσα,

v.

ΠΑΓΚΥΠΡΙΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΑΓΕΛΑΔΟΤΡΟΦΩΝ (ΠΟΑ) ΔΗΜΟΣΙΑ ΛΤΔ

Έφεσίβλητου.

Δ. Καλλή (κα), Ανώτερη Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για Γενικό Εισαγγελέα της Δημοκρατίας, δικηγόρο για Εφεσείουσα.

Α. Αθανασιάδου (κα) και Μ. Ζιβανάρης για ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ & ΠΕΛΙΔΗΣ Δ.Ε.Π.Ε., μαζί με Χ. Παλαικοθρίτη (κα), δικηγόροι για τον Εφεσίβλητο.

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, Δ.: Η ομόφωνη απόφαση του Δικαστηρίου θα δοθεί από τον Σεραφείμ, Δ.:

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΕΡΑΦΕΙΜ, Δ.: Ο εφεσίβλητος (εφεξής ο «Οργανισμός») άσκησε την **Προσφυγή** Αρ. 1848/2018 εναντίον απόφασης της Εφεσείουσας (εφεξής η «Επιτροπή») ημερομηνίας 24.7.2018, με την οποία, αφ' ενός, κατόπιν ευρήματος εκ μέρους του παράβασης του **Άρθρου 6(1)(α)** του **περί της Προστασίας του Ανταγωνισμού Νόμου του 2008 (Ν. 13(Ι)/2008**, ως τροποποιήθηκε με τον **Ν. 41(Ι)/2014**, εφεξής ο «**Νόμος**») λόγω επιβολής αθέμιτων τιμών και όρων είχε επιβληθεί διοικητικό πρόστιμο στον Οργανισμό και, αφ' ετέρου, επιβλήθηκε υποχρέωση στον Οργανισμό όπως αποφύγει οποιαδήποτε επανάληψη των διαπιστωθεισών παραβάσεων του **Άρθρου 6(1)(α)** του **Νόμου**. Η έκβαση της εν λόγω προσφυγής ήταν επιτυχής για τον Οργανισμό, αφού το πρωτόδικο Δικαστήριο ακύρωσε την επίδικη απόφαση, αποδεχόμενο εισήγηση του Οργανισμού ότι έπασχε η συγκρότηση της Επιτροπής, λόγω του ότι, η τότε Πρόεδρος της είχε διοριστεί για μία θητεία ως μέλος και για άλλες δύο ως πρόεδρος, κατά παράβαση, σύμφωνα με το πρωτόδικο Δικαστήριο,

των *εδαφίων (4)* και *5(α)* του *Άρθρου 9* του *Νόμου*. Ενόψει της άνω κατάληξης του, το πρωτόδικο Δικαστήριο δεν υπεισήλθε στην εξέταση των λοιπών λόγων ακυρώσεως που προβλήθηκαν από τον Οργανισμό.

Με την υπό εξέταση έφεση, η Επιτροπή αμφισβητεί την ορθότητα της πρωτόδικης κρίσης στην προαναφερθείσα προσφυγή, με τέσσερεις (4) λόγους εφέσεως, τους οποίους ανέπτυξε στο περίγραμμα αγόρευσης της. Με τους πρώτους τρεις (3) λόγους εφέσεως, η Επιτροπή στρέφεται, κατ' ουσία, εναντίον της ερμηνείας η οποία δόθηκε από το πρωτόδικο Δικαστήριο τόσο στο *Άρθρο 9 (4)* όσο και στο *Άρθρο 9 (5)* του *Νόμου*, αλλά και εναντίον της εφαρμογής των εν λόγω άρθρων στα δεδομένα της συγκεκριμένης περίπτωσης, επιχειρηματολογώντας προς τη κατεύθυνση ότι η συγκρότηση της ήταν ορθή και σε αρμονία προς τα προαναφερθέντα άρθρα του *Νόμου*. Με τον τέταρτο (4) λόγο έφεσης η Επιτροπή εισηγείται ότι, το πρωτόδικο Δικαστήριο «*λανθασμένα και/ή υπό πλάνη και/ή αναιτιολόγητα [...] αγνόησε και/ή παραγνώρισε πειστική δικαστική απόφαση του Διοικητικού Δικαστηρίου (σημ. Δικαστηρίου: αναφέρεται στην απόφαση ημερομηνίας 24.9.2021 στην Προσφυγή Αρ. 65/2015 ΠΑΓΚΥΠΡΙΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΑΓΕΛΑΔΟΤΡΟΦΩΝ (ΠΟΑ) ΔΗΜΟΣΙΑ ΛΤΔ ν. ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΟΥ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΥ)*, ενώ αυτή αποτέλεσε αντικείμενο της επιχειρηματολογίας της Εφεσεύουσας/Καθ' ης η

αίτηση που έθεσε τόσο γραπτώς, όσο και προφορικάς ενώπιον του πρωτόδικου δικαστηρίου».

Η πλευρά του Εφεσίβλητου απορρίπτει τους άνω λόγους εφέσεως, ως επιχειρηματολόγησε αναλυτικά στο περίγραμμα αγόρευσης της.

Σημειώνεται ότι, η πλευρά του Εφεσίβλητου καταχώρησε και Ειδοποίηση Εφεσίβλητου, αιτούμενη την εξέταση των υπολοίπων λόγων ακύρωσης που πρωτοδίκως προώθησαν και δεν εξετάστηκαν.

Εξετάσαμε τους εκατέρωθεν ισχυρισμούς με τη δέουσα προσοχή.

Το σχετικό σκεπτικό και η κατάληξη του πρωτόδικου Δικαστηρίου έχουν ως ακολούθως:

«...Έχω την άποψη ότι ο νομοθέτης μέσω των προνοιών του Άρθρου 9(4) θέτει σαφή περιορισμό της μέγιστης θητείας προσώπου που διορίζεται στην επιτροπή, είτε στη θέση προέδρου είτε στη θέση μέλους, στα δέκα έτη. Οι πρόνοιες του Άρθρου 9(5)(α) τυγχάνουν εφαρμογής στην περίπτωση προσώπου που διορίζεται πρώτη φορά στην επιτροπή είτε ως μέλος είτε ως πρόεδρος σε κενωθείσα θέση δίδοντας στο πρόσωπο αυτό τη δυνατότητα να υπηρετήσει για δύο θητείες ως το Άρθρο 9(4) επιβάλλει πλέον το υπόλοιπο της εναπομείνουσας θητείας της θέσης που κενώθηκε εάν η διάρκεια αυτή δεν υπερβαίνει τα δύομισι έτη.

Εάν πρόθεση του νομοθέτη ήταν το ίδιο πρόσωπο να μπορεί να εναλλάσσεται στη θέση μέλους ή προέδρου και κάθε φορά που αναλαμβάνει νέα θέση τότε να μπορεί να υπηρετήσει για μέχρι δωδεκάμισι έτη ωσάν να μην προηγήθηκε προηγούμενη υπηρεσία, τότε οι πρόνοιες του εδαφίου (5)(α) θα λειτουργούσαν ως εξαίρεση στις πρόνοιες του εδαφίου (4). Σε τέτοια περίπτωση, θα περιλαμβανόταν ρητώς λεκτικό στο εν λόγω εδάφιο που να του δίδει εφαρμογή «τηρουμένων των διατάξεων» του εδαφίου (5)(α) όπως, εξάλλου, το έπραξε ο νομοθέτης με αναφορά στις πρόνοιες του εδαφίου (2). Εφόσον κάτι τέτοιο δεν προνοείται στον Νόμο, η απόδοση ερμηνείας στο εδάφιο (5)(α) ως εξαίρεση στις πρόνοιες του εδαφίου (4) ισοδυναμεί με εισαγωγή λεκτικού που δεν περιλαμβάνεται και άρα, ανεπίτρεπτη επέμβαση από το Δικαστήριο στον Νόμο.

Ακόμα, όμως, και εάν θεωρούσαμε ότι είναι ασαφές κατά πόσο ο Νόμος απαγορεύει ή εμποδίζει τον διορισμό σε κενωθείσα θέση προέδρου της επιτροπής προσώπου που ήδη υπηρετεί ως μέλος σε αυτήν, τέτοιος διορισμός και πάλι υπόκειται στον μέγιστο συνολικά χρονικό περιορισμό που θέτει το Άρθρο 9(5)(α) δηλαδή, τα δωδεκάμισι χρόνια. Η ερμηνεία στη βάση της εισήγησης της καθ' ης η αίτηση ότι αφού οι διορισμοί αφορούν, αφενός, στο ίδιο πρόσωπο αλλά, αφετέρου, σε άλλη θέση κάθε φορά τότε οι πρόνοιες του Νόμου που αφορούν στη συνολικά επιτρεπόμενη διάρκεια αρχίζουν να μετρούν με τη νέα θέση, θα οδηγούσε στο παράλογο αποτέλεσμα το ίδιο πρόσωπο να μπορεί να εναλλάσσεται εσαεί από τη θέση μέλους στη θέση προέδρου και ξανά στη θέση μέλους και ξανά στη θέση προέδρου κ.ο.κ. καθιστώντας κατά τον τρόπο αυτό τον διορισμό στην επιτροπή μόνιμο και όχι για χρονικά περιορισμένη θητεία ως ο Νόμος προβλέπει και επομένως, εντελώς εκτός του πλαισίου (context) του νομοθετήματος.

Συνεπώς, η εισήγηση των αιτητών περί παράνομης συγκρότησης της καθ' ης η αίτηση συνεπεία της τελευταίας απόφασης διορισμού της κας Χριστοδούλου από 24.4.2018 μέχρι 23.4.2023 είναι ορθή. Εν όψει της εν λόγω κατάληξης και δεδομένου ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι αυτή ημερομηνίας 24.7.2018, η εξέταση των υπόλοιπων λόγων ακάρωσης παρέλκει ως αλυστελής.»

Με κάθε σεβασμό προς το πρωτόδικο Δικαστήριο, η προσέγγιση μας, όπως και η κατάληξη είναι διαφορετική.

Οι επίμαχες διατάξεις του Άρθρου 9 του Νόμου έχουν ως εξής:

«(4) Η θητεία του Προέδρου και των άλλων τεσσάρων μελών της Επιτροπής είναι πενταετής και δύναται να ανανεωθεί μόνο μία φορά, τηρουμένων των διατάξεων του εδαφίου (2).

(5)(α) Σε περίπτωση που η θέση του Προέδρου ή άλλου μέλους της Επιτροπής κενωθεί πριν από τη λήξη της θητείας του, το Υπουργικό Συμβούλιο, μετά από πρόταση του Υπουργού, προβαίνει στο διορισμό νέου Προέδρου ή άλλου μέλους για τον υπόλοιπο χρόνο της θητείας του Προέδρου ή άλλου μέλους, ανάλογα με την περίπτωση, του οποίου η θέση έχει κενωθεί, τηρουμένων των διατάξεων του εδαφίου (2). Η θητεία του Προέδρου ή άλλου μέλους της Επιτροπής που διορίζεται δυνάμει της παρούσας παραγράφου, δύναται να ανανεωθεί δύο φορές, νοουμένου ότι κατά τον πρώτο του διορισμό ο Πρόεδρος ή το άλλο μέλος καλείται να υπηρετήσει για περίοδο μικρότερη των δύο ετών και έξι μηνών.»

Αποτελεί αδιαμφισβήτητο γεγονός ότι, ο επίδικος διορισμός της τότε Προέδρου της Επιτροπής κας Λ. Χριστοδούλου (εφεξής η «Πρόεδρος») στην εν λόγω θέση πραγματοποιήθηκε με σχετική απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου ημερομηνίας 24.4.2018 για χρονική διάρκεια πέντε (5) ετών, ήτοι από τις 24.4.2018 έως τις 23.4.2023. Είχε προηγηθεί ο διορισμός της Προέδρου στην ίδια θέση δια σχετικής αποφάσεως του Υπουργικού Συμβουλίου ημερομηνίας 16.4.2013, πάλι για χρονική διάρκεια πέντε (5) ετών (από τις 18.4.2013 μέχρι και τις 17.4.2018). Προηγουμένως, ήτοι στις 20.12.2011, το ίδιο πρόσωπο διορίστηκε ως Πρόεδρος της Επιτροπής, ένεκα κένωσης της θέσης του Προέδρου, για το υπόλοιπο της θητείας του Προέδρου, ήτοι μέχρι τις 17.4.2013 για ένα (1) έτος και τέσσερεις (4) περίπου μήνες,

ενώ παλαιότερα το εν λόγω πρόσωπο είχε, στις 14.5.2008, διοριστεί ως μέλος της Επιτροπής, μέχρι τις 19.12.2011.

Είναι, κατά την άποψη μας, σαφές ότι, τον άνω διορισμό ημερομηνίας 24.4.2018 διέπουν οι πρόνοιες του *Άρθρου 9(5)(α) του Νόμου*, αφού ο προηγούμενος «*πρώτος διορισμός*» της Λ. Χριστοδούλου ως Προέδρου από τις 20.12.2011 μέχρι τις 17.4.2013 (βλ. *ανωτέρω*) αφορά σε περίοδο μικρότερη των δύο (2) ετών και έξι (6) μηνών. Δεν μας βρίσκει, συναφώς, σύμφωνους η πρωτόδικη ερμηνεία είτε για την (μη) εφαρμογή του *Άρθρου 9(5)(α) του Νόμου* (ή για την εφαρμογή του *Άρθρου 9(4) του Νόμου*, το οποίο το πρωτόδικο Δικαστήριο λανθασμένα θεώρησε ότι εφαρμόζεται στην περίπτωση) «*ότι ο νομοθέτης μέσω των προνοιών του Άρθρου 9(4) θέτει σαφή περιορισμό της μέγιστης θητείας προσώπου που διορίζεται στην επιτροπή, είτε στη θέση προέδρου είτε στη θέση μέλους, στα δέκα έτη*», αφού αποδίδεται στις εν λόγω διατάξεις ερμηνεία (είτε στη θέση προέδρου είτε στη θέση μέλους), η οποία είναι διαφορετική του γράμματος των υπό συζήτηση προνοιών του *Άρθρου 9(5)(α)* ή, έστω, του *Άρθρου 9(4) του Νόμου*, κατά την προσέγγιση του πρωτόδικου Δικαστηρίου. Κατά την άποψη μας, ως προκύπτει από το λεκτικό και των δύο επίμαχων διατάξεων, η δυνατότητα ανανέωσης (και κατ' αντανάκλαση, ο περιορισμός της δυνατότητας περαιτέρω ανανεώσεων) αφορά στην ανανέωση θητείας στη συγκεκριμένη θέση, στην οποία πρόσωπο διορίζεται (*Προέδρου ή*

μέλους) και δεν υπάρχει έδαφος νόμιμης θεώρησης ότι, ο περιορισμός επαναδιορισμού πέραν της μίας θητείας που καθορίζει το *Άρθρο 9(4)* του *Νόμου* ή των δύο θητειών πλέον της αρχικής αναπλήρωσης, ως καθορίζει το *Άρθρο 9(5)(α)* του *Νόμου* που εδώ βρίσκουμε ότι εφαρμόζεται, υπολογίζεται στη βάση του ότι, οι σχετικές θητείες σε διαφορετική θέση στην Επιτροπή επιμετρούνται προσθετικά και συνολικά, ως θεώρησε το πρωτόδικο Δικαστήριο, αφού οι εν λόγω θέσεις είναι, κατά την άποψη μας, μεταξύ τους σαφώς διακριτές. Αν ο νομοθέτης επιθυμούσε τέτοια ρύθμιση, ως αυτή την οποία ερμήνευσε το πρωτόδικο Δικαστήριο, θα αναφερόταν σε «*διορισμό στην Επιτροπή*» ή θα πρόκρινε κάποιο άλλο συναφούς νοήματος λεκτικό και δεν θα αναφερόταν σε ανανέωση θητείας που παραπέμπει σε συγκεκριμένη υπό κατοχή από κάποιο πρόσωπο θέση. Η θέση του πρωτόδικου Δικαστηρίου ότι «*Η ερμηνεία στη βάση της εισήγησης της καθ' ης η αίτηση ότι αφού οι διορισμοί αφορούν, αφενός, στο ίδιο πρόσωπο αλλά, αφετέρου, σε άλλη θέση κάθε φορά τότε οι πρόνοιες του Νόμου που αφορούν στη συνολικά επιτρεπόμενη διάρκεια αρχίζουν να μετρούν με τη νέα θέση, θα οδηγούσε στο παράλογο αποτέλεσμα το ίδιο πρόσωπο να μπορεί να εναλλάσσεται εσαεί από τη θέση μέλους στη θέση προέδρου και ξανά στη θέση μέλους και ξανά στη θέση προέδρου κ.ο.κ. καθιστώντας κατά τον τρόπο αυτό τον διορισμό στην επιτροπή μόνιμο και όχι για χρονικά περιορισμένη θητεία ως ο Νόμος προβλέπει και επομένως, εντελώς εκτός του πλαισίου (context) του νομοθετήματος.*» δεν είναι, κατά την άποψη μας ορθή. Σαφώς ο κανόνας, ο οποίος προβάλλει από το *Άρθρο 9*

(4) του Νόμου, είναι για δυνατότητα και περιοριστικά, θητείας συνολικά μέγιστου δύο πενταετιών στην θέση που πρόσωπο διορίστηκε Πρόεδρος ή μέλος (στην περίπτωση Προέδρου). Σαφώς, σε περίπτωση αντικατάστασης στη θέση Προέδρου για χρονική περίοδο μικρότερη των δύο ετών και έξι μηνών, ως προνοείται στο εδώ προαναφερόμενο Άρθρο 9 (5) (α) του Νόμου, η προαναφερόμενη δεκαετής περίοδος (δύο πενταετείς θητείες), δύναται να επεκταθεί για την ανάλογη περίοδο της αντικατάστασης. Αυτό δεν σημαίνει παράλογη αέναη δυνατότητα εναλλαγής προσώπου από Πρόεδρο σε μέλος, ως επιχειρηματολόγησε το πρωτόδικο Δικαστήριο, αλλά η περίοδος διορισμού κάποιου, είτε ως μέλους είτε ως Προέδρου, επιμετράται ξεχωριστά με δυνατότητα συγκεκριμένης χρονικά μέγιστης διάρκειας κατοχής έκαστης ξεχωριστά θέσης, αφού οι θέσεις, ως προαναφέραμε, είναι διακριτές.

Συνεπώς, βρίσκουμε ότι, εμφιλοχώρησε στην σχετική πρωτόδικη προσέγγιση ανεπίτρεπτη εισαγωγή/τροποποίηση λεκτικού, το οποίο δεν περιλαμβάνεται στις σαφείς, ως προς το νόημα τους επίδικες διατάξεις. Ουσιαστικά το πρωτόδικο Δικαστήριο, προσπαθώντας να αποδώσει άλλο ή σοφότερο ή δικαιότερο ή πιο επιθυμητό νόημα στην επίμαχη διάταξη δι' άλλων ερμηνευτικών μεθόδων από αυτής του σαφούς γράμματος του Νόμου, ήτοι δια της συστηματικής ή τελεολογικής

ερμηνείας, λανθασμένα, κατά την άποψη μας, επέκτεινε την απαγορευτική εμβέλεια των εν λόγω διατάξεων και υπεισήλθε, έτσι, ανεπίτρεπτα στο πεδίο άλλων εξουσιών (βλ. *Θάσος Θωμά ν. Δημοκρατίας (1994) 4 ΑΑΔ 1278*), κατά παράβαση της αρχής της διάκρισης τους. Ως έχει επεξηγηθεί στη *Ghalanos Distributors Ltd ν. Δημοκρατίας (2002) 3 ΑΑΔ 528, 533*:

«Με βάση τις αρχές που έχουν διατυπωθεί από τη νομολογία, όπου το λεκτικό του νόμου είναι σαφές τότε αποδίδεται στις λέξεις η φυσική και συνήθης έννοια τους. (Βλέπε: Μακεδόνας ν. Δημοκρατίας (1998) 3 Α.Α.Δ. 162, Ξενοδοχειακές Επιχειρήσεις Πλάζα Ατδ. κ.ά. ν. Συμβουλίου Βελτιώσεως Γερμασόγειας (1998) 3 Α.Α.Δ. 348 και ΚΟΤ ν. Παπαδόπουλος (1990) 2 Α.Α.Δ. 86, όπου στη σελίδα 89 αναφέρονται και τα εξής:-

"Η τελεολογική μέθοδος ερμηνεία των νόμων (teleological, purposive interpretation) επιτρέπει οποτεδήποτε το κείμενο της νομοθεσίας παρέχει την ευχέρεια, την απόδοση της ερμηνείας εκείνης που αποτελεσματικότερα προωθεί την ευόδωση των κατά τα άλλα έκδηλων σκοπών του νομοθέτη. Δεν δικαιολογεί όμως η τελεολογική μέθοδος ερμηνείας, ούτε καθιστά εφικτή, ούτε επιτρέπει την απόκλιση από τις ρητές διατάξεις της νομοθεσίας ή τη μεταβολή του κειμένου της. Όπου οι πρόνοιες της νομοθεσίας είναι σαφείς το κείμενο της αποτελεί το μόνο αυθεντικό οδηγό για τους συγκεκριμένους σκοπούς του νομοθέτη."

Στην παρούσα υπόθεση οι πρόνοιες της επιφύλαξης είναι σαφείς και δεν επιδέχονται άλλης ερμηνείας εκτός αυτής που έδωσε το πρωτόδικο Δικαστήριο. Το Δικαστήριο δεν κρίνει την πολιτική του νόμου ούτε επιχειρεί με ερμηνευτικά μέσα να δώσει σοφότερη ή δικαιότερη λύση ή ακόμα πιο επιθυμητή από αυτήν που προβλέπει η διάταξη.»

Συνεπώς, κατ' εφαρμογή των ανωτέρω, βρίσκουμε ότι, ο διορισμός της Λ. Χριστοδούλου ως Προέδρου της Επιτροπής από τις 24.4.2018 έως τις 23.4.2023, κινείται στα πλαίσια των προβλεπόμενων στο *Άρθρο 9(5)(α)* του *Νόμου*, επιμετρώντας για τον σκοπό εφαρμογής των εν λόγω προνοιών μόνο τις θητείες του εν λόγω προσώπου ως Προέδρου (βλ. ανωτέρω) και όχι και ως μέλους της Επιτροπής (βλ. ανωτέρω).

Στη βάση των ανωτέρω, κρίνουμε ότι, ο πρώτος, δεύτερος και τρίτος λόγος εφέσεως ευσταθούν. Η συγκρότηση της Επιτροπής ήταν, κρίνουμε, νόμιμη. Ενόψει τούτου του αποτελέσματος, παρέλκει η εξέταση του τέταρτου λόγου έφεσης.

Για τους λόγους που προαναφέρθηκαν, η έφεση επιτυγχάνει. Η πρωτόδικη απόφαση, συμπεριλαμβανομένων και των εξόδων αυτής, παραμερίζεται. Επιδικάζονται έξοδα ύψους 3000 εναντίον του εφεσίβλητου και υπέρ της εφεσείουσας.

Όσον αφορά στην ειδοποίηση εφεσιβλήτου, αυτή απορρίπτεται άνευ εξόδων, αφού το Εφετείο δεν κέκτηται αρμοδιότητας να επιληφθεί και να αποφασίσει επί λόγων ακύρωσης, οι οποίοι δεν έτυχαν προηγουμένως πρωτόδικης κρίσης (βλ. *απόφαση (πλειοψηφίας) ημερομηνίας 6.7.2018 στην Αναθεωρητική Έφεση Αρ 95/2012 Νίκος Χριστοδουλίδης ν. Πανεπιστημίου Κύπρου*). Για τον πιο πάνω λόγο η προσφυγή παραπέμπεται στο Διοικητικό Δικαστήριο για εκδίκαση, κατά προτεραιότητα, των λόγων ακύρωσης που, ενόψει του αποτελέσματος που είχε καταλήξει το πρωτόδικο Δικαστήριο, δεν έτυχαν εξέτασης πρωτοδίκως.

Μ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, Δ.

Α. ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ-ΝΙΚΟΛΕΤΟΠΟΥΛΟΥ, Δ.

Γ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ, Δ.